

nájemného 1200 Kč. Při tom se ovšem ve smlouvě podotýká, že půjčka se vyplatí jako odměna za postoupení místností, ale z jasného znění této i druhé smlouvy jest nad veškeru pochybnost zřejmo, že odměna nezáležela v tom, že by podnájemníci platili obžalované jménem odněny po 500 Kč měsíčně, nýbrž pouze v tom, že obžalované poskytlí zápůjčku a to bezúročně, v dosti značné výši, kterou jim však obžalovaná měla zase splatiti zpět, ovšem po částkách a v té formě, že si podnájemníci ony splátky strhovali (započetli) při placení měsíční činže 1200 Kč. Pro obžalovanou znamenalo to skutečný majetkový prospěch, když za výhodných pro ni podmínek obdržela bezúročnou zápůjčku v dosti značné výši, jejíž splácení nečinilo jí pak žádných obtíží, takže lze i v pouhém poskytnutí zápůjčky spatřovati »odměnu« za postoupení místností. Tím že soud nalézací podkládá smlouvám obsah, který v nich není, dospívá k nesprávnému náhledu, že skutečné podnájemné činilo pouze 700 Kč a posuzuje na tomto podkladě věc nesprávně, maje za to, že požadované nájemné, které ve skutečnosti činilo 1200 Kč, po případě po odečtení úplaty za úklid v částce 200 K — 1000 Kč měsíčně, není zřejmě přemrštěné, ačkoliv pouhé srovnání činže, placené obžalovanou z celého bytu (k němuž patřila ještě kuchyně) totiž 515 Kč čtvrtletně s činží požadovanou 3000 Kč čtvrtletně nutně vede k úsudku opačnému. Právní názor nalézacího soudu, že skutečné podnájemné činilo pouze 700 Kč a nikoli 1200 Kč měsíčně, spočívá tedy na nesprávném posouzení smluvního poměru, jak jest zjištěn v obou písemných smlouvách, a proto sprošřující rozsudek zakládá se na nesprávném použití zákona. Pokud jde o subjektivní stránku, rozsudek neobíral se vůbec otázkou, zda si byla obviněná vědoma, že podnájemné 1200 Kč (1000) Kč měsíčně bylo zřejmě přemrštěné, vyloučiv toto její vědomí toliko ohledně částky 700 Kč měsíčně, kterou pokládal neprávem za jediné rozhodnou.

Čís. 1611.

Přísežný výslech svědka není vyloučen z důvodu § 170 čís. 2 tr. ř. již tím, že bylo proti němu učiněno trestní oznámení nebo zahájeno předběžné vyhledávání, a to ani tehdy, byl-li již vyslechnut jako podezřelý, nýbrž musí býti proti němu zavedeno přípravné vyšetřování (§ 38 odstavec prvý tr. ř.)

Zločinu § 153 tr. zák. dopouští se i ten, kdo svědkovi úmyslně lehce na těle uškodí v době, kdy jeho činnost ještě nezačala nebo byla již vykonána, však pro toto vykonávání; nesejde na tom, uplynula-li zatím delší nebo kratší doba.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1924, Kr I 741/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 16. října 1923, jímž stěžovatel uznán byl vinným zločinem těžkého poškození na těle podle §u 153 tr. zák. mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost obžalovaného, dovolávající se zmatku Šu 281 čís. 3, 4, 9 a) po případě 10 tr. ř. jest bezdůvodná. Zmatek prvuvedený spatřuje stížnost v tom, že svědek Jan H. vzat byl proti předpisu Šu 170 čís. 2 tr. ř. do přísahy, jakkoli v době svého výslechu byl ve vyšetřování pro zločin podle §§ů 197, 199 a) tr. zák. Než neprávem. Neboť, nehledě k tomu, že se obhájce sám ohražoval proti vzetí svědka do přísahy při hlavním přelíčení jen z důvodu § 170 čís. 6 tr. ř., takže soud nalézací neměl podkladu, by při rozhodování, zda má svědek vzat býti do přísahy, předpis Šu 170 čís. 2 tr. ř. vůbec v úvahu bral, netvrdila ani obhajoba a netvrdí ani zmateční stížnost, že proti svědku bylo zahájeno přípravné vyšetřování. Odstavec čís. 2 Šu 170 tr. ř. klade stav, že svědek jest ve vyšetřování, na roveň s »odsouzením« pro zločin. Z porovnání tohoto ustanovení s obratem »jest v podezření« v Šu 170 čís. 1 tr. ř. vyplývá, že pouhá skutečnost, že proti svědku podáno bylo na soudě oznámení, o němž zahájeno přípravné vyhledávání, nestačí, by opodstatnilo překážku dle § 170 čís. 2 tr. ř. a to ani tehdy, byl-li za vyhledávání ten, proti němuž oznámení pro zločin učiněno, vyslechnut jako podezřelý (§ 38, odstavec třetí tr. ř.). Trestní řád rozlišuje přesně přípravné vyšetřování a vyhledávání, a slova »kdo jest pro zločin ve vyšetřování« mají ten význam, že zde musí býti podmínky, za kterých se s určitou osobou nakládá podle Šu 38, odstavec první tr. ř. jako s obviněným neb obžalovaným. Vždyť by jinak dána byla stranám možnost, aby vyloučily přísežný výslech nepohodlného svědka prostě trestním oznámením. (Tak rozh. ve sb. 2317, 2891; jinak ovšem Štorch, II str. 121, viz též rozh. »Právník« 1895 str. 221, pak Kr II 116/21, Kr I 386/22).

Po stránce hmotněprávní vytýká stížnost zmatek podle Šu 281 čís. 9 a) po případě 10 tr. ř., ježto prý zjištěný skutek obžalovaného mohl by nanejvýše opodstatnití přestupek podle Šu 411 tr. zák., nikdy však zločin podle Šu 153 tr. zák. Jakmile svědecká výpověď je skončena, přestává prý svědek býti svědkem, a nemůže býti více z důvodu svědectví předmětem zločinu Šu 153 tr. zák., zejména uplynula-li od výslechu svědeckého doba tak dlouhá, jak v projednávaném případě. Především poukázáno budiž na omyl stížnosti, jež označuje dobu tu asi jedním měsícem. Ve skutečnosti jde dle rozsudku toliko o 11 dní. Ostatek ale jest nesprávnost právního názoru stížnosti na snadě. Zákon ohrožuje v Šu 153 tr. zák. úmyslné lehké poškození svědkovo trestem za zločin nejen tehda, stalo-li se když svědek povolání své vykonává, nýbrž výslovně i tehda, stalo-li se »pro toto vykonávání«. Tato druhá možnost vedle možnosti, nesoucí se k době svědkova výkonu sama, nutně musí se nésti k době, kdy funkce svědkova buď ještě nezačala nebo byla již vykonána, tedy k době, vydání svědectví předcházející nebo jí následující, při čemž nemůže, ježto zákon činí zločinnou kvalifikaci závislou jen na příčinném vztahu mezi výkonem svědkovým a ublížením na těle, sejíti na tom, zda uplynula zatím doba delší či kratší, jakmile tento příčinný vztah jest prokázán. Jest tedy zmateční stížnost i zde bezdůvodna i bylo jí ve všech směrech zavrhnouti.